

Győri Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.I.20.013/2026/4.

A felperes:

Felperes1 (Cím1)

A felperes jogi képviselője:

Kummer Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Kummer Ákos ügyvéd

(cím3)

Az alperes:

Alperes1

(Cím2)

Az alperes jogi képviselője:

Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd

(cím5)

A per tárgya:

személyiségi jog megsértése

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Tatabányai Törvényszék, 18.P.20.058/2025/11. sz. ítélet

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

alperes; 12.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 171.450 (százhetvenegyezer-négyszázötven) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 120.000 (egyszázhuszezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az államnak az ítélet jogerőre emelkedését követő hatvan napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára. Az illeték megfizetésekor közleményként fel kell tüntetni a jogerős ítéletet hozó bíróság nevét és a határozat ügyszámát, valamint az illetékfizetésre kötelezett adószámát.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított, s a fellebbezés elbírálása során is irányadó tényállás szerint a felperes a Párt1 országgyűlési képviselője volt 2010. és 2018. között, majd 2019-től 2024-éig a Vármegyei1 Községgyűlés képviselője. A felperes nős családi állapotú, öt gyermeke van.

[2] Az alperes a kiadója a internetes oldal1 internetes oldalnak, amely Vármegye2 legolvasottabb hírportálja. A internetes oldal1 online hírportálon év,hó,napján1 az alperes a „cikk címe1” című cikkben azt jelentette meg, hogy „Az ötgyerekes, nős Felperes1 szexbotránya sem maradt titokban, a párt frakciójának tagja a Párt1 ifjúsági tagozatában tevékenykedő fiatalokú hölgyel folytatott szexuális kapcsolatot.”

[3] Korábban az alperes, illetve annak jogelődje ugyanilyen tartalmú cikket jelentetett meg, részben a hirportal3.hu internetes portálon, részben az internetes oldal2 portálon. A felperes korábban is személyiségi jogi jogsértés megállapítása és sérelemdíj megfizetésére irányuló keresetet terjesztett elő, ezekben az eljárásokban a felperes keresetének helyt adtak, illetve sérelemdíj megfizetésére kötelezték az alperest (Fővárosi Ítéltábla Pf.20.630/2019., Pf. 20.106/2021.). Ezeket a személyiségi jogi pereket sajtóhelyreigazítási per előzte meg, amelyben a bíróságok az alperest sajtóhelyreigazításra kötelezték.

[4] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a jó hírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát, és kérte az alperes kötelezését 1.500.000

Ft sérelemdíj, és 2022. július 26-tól kezdődő késedelmi kamattal növelt megfizetésére. Elégtétel adásként kérte, hogy az alperes a jogsértésért való sajnálkozását a részére küldött levélben fejezze ki. Hivatkozott a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. § (2) bekezdésére, a 2:43. § d) pontjára, a 2:45. § (2) bekezdésére, 2:51. § (1) a) és c) pontjára, valamint a 2:52. § (1) – (3) bekezdéseire.

[5] A felperes elismerte, hogy közszereplő, azonban hivatkozott arra, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága a tények meghamisítását nem helyezi védelem alá, különösen akkor, ha a cikkben foglaltak nem vonhatók a közügyek megvitatása körébe, ha a valótlan állítás a magánszféráját érinti. Kiemelte a 3234/2003. (VI.2.) AB határozatot, valamint a 3237/2022. (V.18.) AB határozatot.

[6] Álláspontja szerint a sajtószervnek fokozott gondosságot kellett volna tanúsítania, a közöltek valóságtartalmát ellenőriznie kellett volna. A közélet szereplőitől a közvélemény a társadalmi normák betartását fokozottan várja el, e körben tett valótlan tényállítás is súlyosabb a közvélemény szemében. Hangsúlyozta, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága nem terjed ki arra, hogy közszereplőkről valótlan és sértő kijelentéseket lehessen tenni [36/1994. (VI. 24.) AB határozat, 57/2001. (XII. 5.), 7/2014. (III. 7.), 13/2014. (IV. 18.), 5/2015. (II. 25.), 3217/2020. (VI. 19.), 3111/2022. (III. 23.) AB határozat].

[7] A sérelemdíjjal kapcsolatban kifejtette, hogy a jogsértés megvalósult, a felperes megítélése a közvélemény előtt hátrányosan változott, ezek köztudomású tények. Hangsúlyozta, hogy a jogsértés kiemelkedő súlyú, a magánélete legbelső szegmensét érintő valótlan tényállítás valósult meg, a felperes a családja és a közvélemény előtt is magyarázkodásra kényszerült. Az alperes felróhatósága nagyfokú, az alperes, mint népszerű hírportált üzemeltető, tőkeerős, a médiapiacra domináns, profitorientált gazdálkodó szervezet a valótlan tényeket, célzatosan, lejáratozó szándékkal, nagy nyilvánosság előtt ismétlődően közölte, és a cikk valóságtartalmáról nem győződött meg. Hivatkozott a sérelemdíj reparatív és represszív funkciójára is. Hangsúlyozta, hogy az egyes cikkek által okozott jogsérelem és azok következményei sem értékelhetők együttesen. Az egyes írások különböző olvasókhöz jutnak el, így eltérő a jogsértésről tudomást szerzők személyi köre. Az ismételt jogsértések nem az alperes javára, hanem terhére vehetők figyelembe, mivel az olvasók több alkalommal is találkozhatnak azokkal.

[8] Végül kitért arra, hogy a felperes által igényelt összeg az elkövetéskori értékviszonyokhoz igazodik, ezért a késedelmi kamat megítélése indokolt.

[9] Az alperes ellenkérelmében elsődlegesen a felperes keresetének elutasítását kérte, másodlagosan a sérelemdíj összegének 200.000 forintban történő meghatározását.

[10] Azt nem vitatta, hogy a sérelmezett tényállítást nem tudja bizonyítani, azonban álláspontja szerint a nem vagyoni sérelem bagatell, a sérelmezett közlés azonos időszakban, más médiaplatformon is megjelent, a felperest ért sérelmet ebben a hírfolyamban, a sajtóhíresztelések egyikeként kell értékelni. A felperes pedig a különböző sajtótermékekkel szemben párhuzamosan előterjesztett sérelemdíj követeléseivel kapcsolatban ugyanazokat a tényeket ismétli. Utalt ebben a körben a Kúria irányadó gyakorlatára (Pfv.IV.20.475/2022/4.).

[11] Hivatkozott az alperes a közéleti viták minél szabadabb folyásának érdekére, amelyet nem csupán a jogsértés megállapításánál, hanem a jogsértés szankcióinak alkalmazásánál is értékelni kell. A sérelemdíj funkciói kapcsán előadta, hogy elsődleges funkciója a kompenzáció, és csak másodlagos a magánjogi büntetés, csak kivételes és másodlagos szempont a preventív jelleg. Kitért továbbá a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 226. § (3) bekezdésének módosítására, eszerint nem büntetendő, aki a rágalmozást a közügyek szabad vitatása körében sajtótermék vagy médiaszolgáltatás útján követi el, ha a cselekmény nem irányul a sértett emberi méltóságának, nyilvánvaló és súlyosan becsmérő tagadására.

[12] Hangsúlyozta az alperes, hogy a felperes közszereplő, akit fokozott türeli kötelezettség terhel, a szólásszabadság szempontjából legkevésbé védett személyi körbe tartozó politikus.

[13] A felperes iránti közbizalmat a sérelmezett közlések olyan jelentős mértékben, mint azt a felperes a keresetlevélben kifejtette, nem csökkentették, a kijelentéssel okozott nemvagyoni hátrány mértéke az állítottnál csekélyebb.

[14] Álláspontja szerint a jogsértő vállalkozás gazdasági életben betöltött szerepe és a sérelemdíj összege között a „magánjogi büntetés” céljából nem állítható fel összefüggés. Kitért arra is, hogy a jogsértés bekövetkezése óta több mint három év telt el, ismételt nem jelent meg. Végül a késedelmi kamatra vonatkozó felperesi igénnyel összefüggésben kifejtette, hogy arra a felperes nem jogosult, mert a bíróság a jelen életviszonyokhoz igazodó módon határozza meg a marasztalási összeget.

[15] A fellebbezéssel támadott ítéletében az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát az általa üzemeltetett internetes oldallon év,hó,napján1 „cikk címel” címmel megjelent cikkben annak valótlán állításával, hogy a felperes szexuális kapcsolatot folytatott egy fiatalkorú hölgygel.

[16] A bíróság kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 1.500.000 forint sérelemdíjat, és ezen összeg után 2022. július 26-ától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot. Kötelezte továbbá az elsőfokú bíróság az alperest, hogy adjon elégtételt akként, hogy a felperessel szemben elkövetett jogsértésért való sajnálkozását 15 napon belül az alábbi magánlevélben fejezze ki a felperes számára:

[17] „év,hó,napján1 a internetes oldall portálon „cikk címel” címmel megjelent cikkben valótlánul állítottuk Önről, hogy szexuális kapcsolatot folytatott egy fiatalkorú hölgygel. Ezen valótlán állítással megsértettük a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát, amely miatt ez úton bocsánatot kérünk Öntől.

Alperes1”

[18] Az elsőfokú bíróság a felperes ezt meghaladó keresetét elutasította.

[19] Az elsőfokú bíróság kötelezte végül az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 171.450 forint perköltséget, valamint az államnak az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára 126.000 forint elsőfokú eljárási illetéket.

[20] Mindenekelőtt az elsőfokú bíróság leszögezte, hogy az eljárásban nem volt vitatott, hogy mely tartalmú cikk mely napon mely hírlapban jelent meg, ezért a bíróság a nem vitatott tényeket ítélezése alapjául fogadta el, figyelemmel arra is, hogy az alperes ellenkérelmében úgy nyilatkozott, hogy a kifogásolt cikk valóságtartalmát nem tudja bizonyítani.

[21] A bíróság megállapította, hogy az alperes nem közügyben közölte a valótlan tartalmú cikket, a Ptk. 2:44. § (3) bekezdése szerint nem minősül közügynek a közéleti szereplő magán- vagy családi életével kapcsolatos tevékenység, illetve adat. Idézte az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdését, a magánélet védelméről szóló 2018. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Mvtv.) 16. §-a módosította, Ptk. 2:44. §-t, valamint az Alkotmánybíróság a 3210/2020. (VI. 19.) számú határozatát.

[22] Az elsőfokú bíróság arra a megállapításra jutott, hogy a jelen ügyben az alperes közlése a közéleti vitához nem járulhatott hozzá, mivel közszereplővel kapcsolatban magán- és családi élettel kapcsolatos tényeket állított/híresztelt. Megállapította továbbá, hogy a cikkben foglalt tényközlés alkalmas volt a felperes jóhírnevének megsértésére, alkalmas volt arra, hogy a felperesről a valótlan kijelentéssel negatív képet alakítson ki. Az alperes házasságban élő, öt gyermekes családapa, akiről széles nyilvánosság előtt állította az alperes, hogy fiatalkorú hölgygel folytatott szexuális kapcsolatot. Ez alkalmas arra, hogy a felperes társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolja. A bíróság a fentiek alapján a Ptk. 2:51. § (1) a) pontja alapján felróhatóságtól független szankcióként megállapította a jogsértés megtörténtét.

[23] Az elsőfokú bíróság az alperest a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontja alapján elégtétel adására is kötelezte, mely jogintézményben a személyiségi jogi szankciók erkölcsi jellege mutatkozik meg, amely szubjektív jellegű megfogalmazással érhető el. A megszólítás kapcsán kifejtette, hogy a megfelelő elégtételadáshoz nem szükséges, ezért a magánlevélnek nem kell megszólítást tartalmaznia.

[24] A sérelemdíjra irányuló igény kapcsán állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy általánosságban véve köztudomású, hogy cikkben, internetes portálon valótlan tények közlése, híresztelése az adott személy megítélésére kedvezőtlenül hat.

[25] Ezen túlmenően a felperes további konkrét tény, körülményt nem adott elő és nem is bizonyított, ezért a bíróság az általánosságban véve kedvezőtlen hatást, mint nemvagyoni hátrányt értékelte. Rámutatott az irányadó ítélezési gyakorlatra, és a Fővárosi Ítéltábla a Pf.20.296/2022/5. számú ítéletére, mely szerint a Ptk. 2:51. §-ából és a Ptk. 2:52. §-ából következően a jogsértés megállapításának nem automatikus következménye a sérelemdíj alkalmazása, de a jogosultat a szubjektív szankció érvényesítéséhez nem terheli a

hátrány bizonyítása; amennyiben a jogsértésből eredő köztudomású hátrányokon túl további hátrányok bekövetkezésére nem hivatkozik és ilyet nem bizonyít, úgy a bíróság a sérelemdíj mértékét a jogsértésből eredő köztudomású hátrányok alapján határozza meg.

[26] Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj mértékét az eset összes körülménye alapján határozta meg, figyelemmel a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében foglalt körülményekre, és arra, hogy a sérelemdíj a kompenzációs funkción túl preventív szerepet tölt be, továbbá magánjogi büntetés is egyben.

[27] Az elsőfokú bíróság vizsgálta a New York Times-mérce alapján a közlő tudattartamát is és megállapította, hogy az alperest a korábban megjelentetett cikkek miatt a bíróságok már jogerősen elmarasztalták, így tudta azt, hogy a cikkben foglaltak valótlanok, illetőleg nem bizonyítottak. Az alperes további információ, a felperes megkeresése nélkül jelentette meg ugyanolyan tartalommal a jogsértő cikket. Az alperes azzal, hogy nem ellenőrizte a cikkben foglaltak valóságát, félróható magatartást valósított meg. Az elsőfokú bíróság – az ellenkérelem tartalmára tekintettel – utalt arra, hogy az alperes nemcsak súlyosan gondatlanul járt el azzal, hogy nem ellenőrizte a cikk valóságtartalmát, hanem a közlő rosszhiszemősége valósult meg azzal, hogy korábban már jogerősen megállapított jogsértő tényeket közölt ismételtén további bizonyíték nélkül.

[28] A bíróság a jogsértés súlyának értékelésekor figyelembe vette, hogy a cikk a internetes oldal internetes portálon jelent meg, mely Vármegye2 legolvasottabb online hírportálja. Értékelésre került az is, hogy a valótlan állítással a cikk olyan emberről állította (híresztelte) a fiatalokú hölgyel megvalósított intim viszonyt, aki házasságban él, és ötgyermekes családapa. A közvélemény egy családos ember fiatalokúval folytatott szexuális kapcsolatára rosszallóan tekint. Az elsőfokú bíróság figyelembe vette továbbá, hogy az alperes üzleti haszonszerzés céljából végez médiaszolgáltatást, és a médiaszolgáltatókra vonatkozó fokozott felelőssége ellenére sértette meg a felperes jóhírnevét.

[29] Fokozza az alperes jogsértésének súlyát az elsőfokú bíróság álláspontja szerint, hogy az alperes a jogsértést ismétlődően valósította meg (korábban már jogerős elmarasztalására került sor).

[30] A felperes igényérvényesítésének időpontja sem a jogsértés súlyát, sem a felperest ért hátrányokat nem csökkenti. Az a körülmény, hogy más hírportálokon is megjelent azonos időben a valótlan tényállítás, a sérelemdíj összegére a jelen ügyben azért nincs kihatással az elsőfokú bíróság álláspontja szerint, mivel az egyes hírportálok eltérő olvasói közönséget céloznak meg. Abban a médiafogyasztóban pedig, aki a perbeli cikken kívül további ugyanezen jogsértő cikket is elolvasta más hírportálon, megerősítette a valótlan tartalmat.

[31] Az elsőfokú bíróság a megvalósult jogsértést, annak súlyát, a köztudomású hátrányokat, a sérelemdíj elsődleges kompenzációs, másodlagos preventív és büntető funkcióját is figyelembe véve a kereseti kérelem szerinti összegben a sérelemdíjat alaposnak tartotta, és az alperest kötelezte a felperes által megjelölt kezdőidőponttól számított, a Ptk. 6:48. § (1) bekezdése alapján előterjesztett késedelmi kamat megfizetésére. Az elsőfokú

bíróság a sérelemdíj összegét a jogsértés időpontjában fennálló értékviszonyok alapján határozta meg, ezért a felperes alappal tarthat igényt a törvényes mértékű késedelmi kamatra.

[32] Az ítélet ellen az alperes fellebbezett; annak megváltoztatását úgy kérte, hogy elsődlegesen a sérelemdíj megfizetésére kötelezés mellőzését, másodlagosan pedig a sérelemdíj összegének mérséklését kérte 400.000 forintra, valamint kamatfizetési kötelezettségének mellőzését. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 369. § (3) bekezdésének c) és d) pontjaira alapította.

[33] A sérelemdíj vonatkozásában hangsúlyozta, hogy bagatell személyiségi jogi jogsértés esetén annak megítélése nem automatikus jogkövetkezmény. Az adott esetben a sérelemdíj összege eltúlzott, nem áll összhangban a politikai közszereplő felperest ért sérelemmel, illetőleg a köztudomású tények alapján megállapítható hátrány kompenzációjához nem szükséges.

[34] A felperes a jogsértésből eredő köztudomású hátrányokon túlmenő hátrányok bekövetkezésére nem hivatkozott, az általános életpaszttalatok alapján pedig nem vonható le olyan következtetés, hogy a törvényszék által megítélt összegű sérelemdíjra lenne jogosult, sőt, hogy egyáltalán sérelemdíj illetné meg őt. Figyelemmel arra, hogy a sérelmezett közlés azonos időszakban más médiaplatformokon is megjelent, a cikket ebben a hírfolyamban, a sajtóhíresztelések egyikeként kell értékelni. Emellett nem lehet figyelmen kívül hagyni azt sem, hogy a közéleti viták minél szabadabb folyásának érdeke a jogsértés szankcióinak alkalmazásakor is értékelendő szempont.

[35] Előadta, hogy a sérelemdíj funkciója elsődlegesen a személyiségi jogsértés vagyoni elégtétellel kompenzációja, s csak másodsorban a magánjogi büntetés. Meghatározásakor a valótlan és sértő tényállítások jogi értékelésének megváltozott jogszabályi környezetére is tekintettel kell lenni, azaz releváns a Btk. 2023. június 2-ától hatályos 226. § (3) bekezdése, mely rágalmozás esetében büntethetőséget kizáró okként szabályozza a sajtótermék útján elkövetést, ha a cselekmény nem irányul a sértett emberi méltóságának nyilvánvaló és súlyosan becsmérő tagadására. A személyiségi jogvédelem ugyan ilyenkor továbbra is igénybe vehető, azonban a prevenció funkció a sérelemdíj összegének meghatározásakor nem válhat dominánssá, a polgári jogi szankció más jogági szankciók szerepét nem veheti át. A sérelemdíj magánjogi büntető jellege pedig csak olyankor lehet hangsúlyos, ha a jogsértő kiemelkedő, szándékos sérelmet okoz, mely jelen esetben nem valósult meg.

[36] Döntő jelentősége van annak, hogy a felperes közszereplő, így fokozott mértékben köteles tűrni a személyét érintő kritikus állításokat. Az Alkotmánybíróság a közszereplőket érintő állítások fokozott tűrési kötelezettségének határait tágan jelölte ki. Mivel a felperes politikai viták aktív szereplője, számolnia kellett azzal, hogy megnyilatkozásait, cselekményeit mások vitatják, élesen bírálják, politikai hitelességét megkérdőjelezzik.

[37] Értékelni kell azt a köztapasztalású tény is, hogy az elmúlt években a közbeszéd mindennapos témájává vált a politikai szereplők közéleti magatartása, így a

politikai témákban átlagosan tájékoztatott hírfogyasztók összessége által képviselt „közvélemény” lényegében hozzászokott az ilyen állításokhoz és más megnyilvánulásokhoz.

[38] Az alperes arra is utalt, hogy a jogsértés bekövetkezése óta több, mint két év telt el, a cikkek ismételten nem jelentek meg, a hírnek köztudomásúlag nincs figyelembe vehető aktualitása.

[39] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság fellebbezett rendelkezésének helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint a törvényszék a per eldöntése szempontjából releváns tényállást helyesen állapította meg, a feltárt bizonyítékokból pedig okszerű jogi következtetést vont le.

[40] Az objektív jogkövetkezmény (elégtétel adása) tekintetében kiemelte, a perbeli cikk miatt az alperes nem tett közzé helyreigazítást. De ha meg is tette volna ezt, e körülmény nem befolyásolná a személyiségi jogsértés miatti felelősségét, sem annak szubjektív, sem objektív jogkövetkezményei alkalmazását. A Kúria IV.22.281/2017/3. számú ítéletében kimondta, nincs akadálya annak, hogy a sajtóban elkövetett jogsértés jellegétől függően a sérelmet szenvedett fél a sajtó-helyreigazítással egyidejűleg, vagy utóbb személyhez fűződő jogának megsértése miatt is jogvédelmet igényeljen. Mindemellett az elégtétel adása iránti igénye, módja olyannyira megfelel a vonatkozó bírói gyakorlatnak, hogy annak alkalmazását immár jogegységi határozat is kifejezetten lehetővé teszi. A címzett és az aláíró személye az elégtételadás része, ugyanis az alperesnek levelet kell neki írnia, melynek vannak minimális tartalmi elemei; ezek közé tartozik a címzett és az aláíró. Az alperes cégjegyzésre jogosult képviselője egyébként a mai napig változatlan, így ilyen formában elégtétel adását kérni egyrészt nem jogsértő, másrészt pedig az alperes gyakorlatának ismeretében a későbbi végrehajtási eljárás során kifejezetten praktikus és célszerű nem csupán a tartalom, de a forma pontos meghatározása is.

[41] A sérelemdíj tekintetében szerinte nem állítható, hogy a jogsértés által okozott nemvagyoni hátrány bagatell lenne, sőt, az alperes jelentős tárgyi súlyú jogsértést követett el. Ugyanezen valótlan állítás miatt jogerős ítélet már többször marasztalta őt, eredményes fellépéseinek azonban visszatartó ereje nem volt. Utalt arra, települési és környékbeli ismerősei, párttársai közül többen is jelezték, olvasták a cikket, s őket kérdezték meg ismeretlenek, mi igaz a róla szóló részből. Az alperes valótlan állítása tehát a köztudatba átlent.

[42] Kiemelte: hogy a sérelemdíj iránti igény megalapozottságához elegendő köztudomású tényekre hivatkozni, a jogosultat a szubjektív szankció érvényesítéséhez a hátrány bizonyítása nem terheli. A Ptk. 2:52. § (2) bekezdése lényegében egy megdönthető vélelmet állít fel amellet, hogy a jogsértő magatartás immateriális hátrányt okozott a sérelmet szenvedett személynek. Köztudomású tényként vehető figyelembe, hogy az a valótlan állítás, miszerint ötgyermekes családapaként fiatalkorú hölggyel folytatott viszonyt, alkalmas az irányába fennálló bizalom, politikai hitelességének rombolására.

[43] Hangsúlyozta, hogy az alperes bizonyíthatta volna, a jogsértéssel összefüggésben sérelemdíj megítélését indokoló nemvagyoni hátrányt nem szenvedett, illetve kimenthette volna magát a felelősség alól annak bizonyításával, hogy magatartása nem volt

felróható, azonban mindezt meg sem kísérelte. Az alperes állítása a közvélemény szerint súlyosan elítélendő, társadalmi megítélését rombolta, így az igényelt sérelemdíj különösebben részletes indokolást nem is igényel.

[44] Az alperes nem csupán valótlan, hanem kifejezetten sértő állítást tett róla, melynek türéseire közszereplőként sem köteles; mindemellett kifejezetten magánéletét érintő hazugságot állított célzatosan. Magatartásának felróhatósága kiemelkedő volt.

[45] A sérelmezett közlés azonos időszakban, eltérő médiaplatformokon valóban megjelent, azonban más igényérvényesítése során nem ugyanazokat a hátrányokat jelölte meg, mint jelen perben. A perbeli cikk Vármegye2ben vált ismertté, az ott élők, a internetes oldal olvasói találkoztak vele először, s a valótlan állítás jogkövetkezményeiről csak ebben a perben lehet határozni. Az egyes sajtótermékek olvasótábora nem feltétlenül azonos, az írások különböző olvasókhoz jutnak el.

[46] Érvelt azzal is, a Btk. szerinti büntethetőségi akadály nem érinti a polgári jogi eszközrendszer alkalmazását.

[47] A felperes álláspontja szerint a politikai közbeszéd, a közügyek megvitatásának színvonalát éppen a jelen perben elbírálandó és ehhez hasonló, tömegesen előforduló közlések erodálják. Az alperesnek, mint sajtószervnek kiemelt felelőssége van abban, hogy a médiafogyasztókat valós tényekről, eseményekről tájékoztassa, s igyekezzen az általuk leírtak valóságtartalmát vizsgálni, kontextusát feltárni.

[48] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése értelmében tárgyaláson kívül elbírálvá megállapította, hogy a fellebbezés nem alapos.

[49] Az ítéltábla mindenekelőtt rögzíti, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés keretei között bírálta felül, és nem érintette annak a jogsértést megállapító és az elégtétel adásra kötelező rendelkezését.

[50] A másodfokú bíróság megítélése szerint a törvényszék helytállóan kötelezte az alperest sérelemdíj megfizetésére, melynek mértékével ugyancsak egyetértett. Alaptalan a fellebbezés az ítéletnek a késedelmi kamat megfizetésére kötelező részét érintően is.

[51] Nem vitásan a felperes politikusként közszereplő, így a kereset elbírálásakor nem hagyható figyelmen kívül a közéleti szereplők személyiségi jogának védelméről rendelkező Ptk. 2:44. §-a sem. Ennek (1) bekezdése értelmében a közügyek szabad vitatását biztosító alapjogok gyakorlása a közéleti szereplő személyiségi jogainak védelmét szükséges és arányos mértékben, az emberi méltóság sérelme nélkül korlátozhatja; azonban az nem járhat a magán- és családi életének, valamint otthonának sérelmével. A Ptk. 2:44. § (2) bekezdése szerint a közéleti szereplőt a közügyek szabad vitatásának körén kívül eső közléssel vagy magatartással szemben a nem közéleti szereplővel azonos védelem illeti meg. Nem minősül ugyanakkor közügynek a közéleti szereplő magán- vagy családi életével kapcsolatos tevékenység, illetve adat [Ptk. 2:44. § (3) bekezdése].

[52] Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése alapján mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák. A véleménynyilvánítás szabadsága és a gyülekezési jog gyakorlása nem járhat mások magán- és családi életének, valamint otthonának sérelmével.

[53] A magánélet védelméről szóló 2018. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Mvtv.) 16. §-a az Alaptörvény hetedik módosításával kiegészített VI. cikkel való összhang megteremtése érdekében módosította a Ptk. felhívott 2:44. §-át, illetve azt a (2) és (3) bekezdésével egészítette ki. Az Mvtv. 16. §-ához fűzött miniszteri indokolás szerint a Ptk. módosítását a közéleti szereplők vonatkozásában is a magánélet fokozott védelme indokolta, mind a közügyek szabad vitatását biztosító alapjogokat érintően, mind az ezen kívül eső körben. Az Mvtv. 9. § (1) bekezdése kifejezetten rendelkezik arról, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága és a gyülekezési jog gyakorlása nem járhat mások magán- és családi életének, valamint otthonának sérelmével.

[54] Az Alkotmánybíróság – miként az a 3210/2020. (VI. 19.) AB határozat [56] margóbekezdéséből kitűnik – a bíróságok kötelezettségeként fogalmazta meg, hogy esetről esetre, az adott ügy összes körülményének gondos mérlegelésével állapítsák meg, hogy a magánszféra, ezen belül a családi élet védelme méltányos egyensúlyba került-e a közérdeklődésre számot tartó ügy jelentőségével, vagy a közlésnek van-e olyan információs értéke, mely előmozdítja a közéleti vitát. Az alapjogok ütközése az Alaptörvény hetedik módosítása után sem kizárt, azaz számot kell vetni azzal, hogy az érintett magánszférája egyensúlyba került-e a közérdeklődésre számot tartó ügy jelentőségével, hírértékével. A magán- és családi körben történt események nem mindig és minden körülmények között tartoznak a magánélet védelme alá, a magánélet védelméhez fűződő jog is ütközhet más alapjoggal, amit a korlátozás szükségességének és arányosságának prizmáján keresztül kell összevetni (Kúria Pfv.IV.20.138/2024/4. számú ítélete [19]).

[55] Egy párt politikusának házasságon kívüli, fiatalkorú hölgygel folytatott szexuális kapcsolata az eset körülményeihez képest lehet közéleti vita tárgya, de azokat a célzatos, ismétlődő állításokat, amelyekről a közló tudja, vagy tudnia kell, hogy valótlanok, illetőleg valóságukat bizonyítani nem tudja, a jog nem védi. Az adott esetben az alperes nem értékítéletet fogalmazott meg, hanem a felperes magánéletére vonatkozó tényállítást tett, melynek igazságtartalma ellenőrizhető. Közlése a közéleti vitához nem járulhatott hozzá, az előzményekre is figyelemmel kifejezett célja az érintett politikusi hitelességének rombolása volt.

[56] Nem igényel külön bizonyítást, ha egy házasságban élő többgyermekes emberről széles nyilvánosság előtt megalapozatlanul állítják, hogy fiatalkorú hölgygel folytatott intim viszonyt, az sérti jó hírnevét, s alkalmas arra, hogy társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolja (Kúria Pfv.IV.20.336/2024/6. számú ítélet [62]). Mindemellett a Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének az a szabálya, miszerint a jogsértés tényén kívüli további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges, a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól mentesíti a nemvagyonai sérelmet szenvedett személyt.

[57] Az ítéltábla leszögezi: a sérelemdíj egyrészt a személyiségi jogsérelem tekintetében kompenzációs szerepet tölt be, másrészt a hasonló jogsértések megelőzése érdekében magánjogi büntetésnek is tekinthető (Szegedi Ítéltábla Pf.I.20.002/2017. [33] – megjelent: BDT2018. 3821.). Ez utóbbi funkciót nem automatikusan kell ugyan figyelembe venni (Kúria Pfv.III.20.104/2024/5. számú ítélet [48] – megjelent: BH2024. 182.), azonban a jogsértés súlyát, ismétlődő jellegét és a felróhatóság magas fokát számításba véve jelen esetben az igényelt 1.500.000 forint sérelemdíj nem eltúlzott. Mivel a polgári jog és a büntetőjog rendeltetése eltér, a sérelemdíj meghatározásakor annak jelentősége nem lehetett, hogy a büntetőjog az adott állítást tilalmazza-e.

[58] Nem releváns az sem, hogy az elévülési időn belül a keresetlevelet a felperes mikor nyújtotta be (Kúria Pfv.IV.20.336/2024/6. számú ítélet [70]), illetőleg, hogy az elbírálás időpontjában a közlés aktualitása már kétségtől halványult. Kiemelendő végül, hogy a Ptk. 6:352. §-ából fakadóan, melynek értelmében a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes, a jogsértő közlés megtörténtekor a felperes sérelmet és köztudomásúan hátrányt szenvedett, azaz egyik oldalról az elévülési idő ekkor indult meg, másrészt az alperes késedelmi kamatot a cikk megjelenését követő naptól köteles fizetni.

[59] Mindezek miatt a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletének fellebbezett rendelkezéseit az említettek szerint a Pp. 383. § (2) bekezdésére utalással helybenhagyta.

[60] Az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján, továbbá az ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (2) és 5. § (1) bekezdésére is – kötelezte az eredménytelenül fellebbező alperest, hogy a Pp. 344. § (1) bekezdése szerinti tizenöt nap teljesítési határidőben fizesse meg a felperesnek az általa felszámított összeggel azonosan 135.000 forint + ÁFA = 171.450 forint másodfokú perköltséget (ügyvédi munkadíjat).

[61] A Pp. 101. § (1) bekezdésére és az Itv. 46. § (1) bekezdésére figyelemmel az ítéltábla az alperest a feljegyzett 120.000 forint fellebbezési eljárási illeték megfizetésére is kötelezte az államnak.

[62] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Győr, 2026. február 12.

Dr. Lezsák József s. k.
k.

Dr. Molnár Andrea s. k.

Dr. Sarmon Hedvig s.

a tanács elnöke, előadó bíró

bíró

bíró